

KAIP ERELĖ IŠJUDINA SAVO LIZDĄ

William Marrion Branham

„Kaip Erelė Išjudina Savo Lizdą“

 Pakartoto Įstatymo knygoje, 32 skyriuje, 11 eilutėje skaitome: „Kaip erelė kviečia skristi savo jauniklius ir pati skraido viršum savo lizdo, taip ji ištiesė savo sparnus ir juos paėmė, ir nešė ant savo pečių.“

Mėgdamas gamtą, aš visuomet norėjau sužinoti, kodėl Dievas prilygino savo palikimą ereliui. Mano pirmoji Biblija buvo gamta, ir aš tikrai ją mėgau. Tu matai Dievą gamtoje, jei ieškai Jo, nes Jis yra jos Kūrėjas.

Aš mačiau tuos didžiulius paukščius ir patyriau tai, būdamas aukštai kalnuose, kur jie gyvena. Ganant galvijas, kai buvau gamtos apsaugos inspektorius, paskui įtikėjus ir skaitant Bibliją, tai niekuomet manęs neapleido. Aš tikrai mėgstu būti gamtoje ir stebėti, kaip Dievas buvoja Savo pasaulyje.

Dievo palikimas sulyginamas su didžiuliu ereliu. Aš skaičiau, kad Palestinoje yra 40 erelių rūšių. Žodis „erelis“ reiškia maitinimą snapu, ir tai yra tikrai nuostabus simbolis Dievo, Savo burna maitinančio Savo vaikus Žodžiu.

„Žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos.“ Jis yra Erelis, maitinantis Savo ereliukus Žodžiu. Ir mes pastebėsime, kad Dievas dažnai sulygina Savo pranašus su ereliais, o taip pat ir Save sulygina su ereliu. Jis yra Jehova–erelis, o mes esame Jo ereliukai, Jo mažieji ereliukai. Argi Jis nemaitina mūsų Savo Paties burna? „Žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos.“ Dievas maitina mus, Savo ereliukus, Savo Žodžiu, Savo ištartu Žodžiu.

Daugelį kartų aš mėgavausi geru kepsniu ar viščiuku, bet niekada negalėjau patirti tokio malonumo vaišindamasis, kokią patyriau su Dievu prie Jo stalo. Tik leiskime Dievui maitinti mus Jo patikimu Žodžiu, o tai yra nuostabus maistas mūsų burnose ir mūsų viduje. Mano nuomone, bažnyčia šiaandien yra mirtinai išalkusi, todėl, kalbant apie dvasinius laikus, šiandien niekas negali pakeisti ereliško maisto, patenkins vien tiktai tikras ereliškas maistas, o kadangi mes esame ereliai, mes turime valgyti tą patį maistą, kaip ereliai—ne draugijos susirinkimas, ar vakarienė bažnyčios pusrūsyje, ne kažkokie mezgimo-siuavimo būreliai,—mums reikia ereliško maisto, duodamo iš Jehovos–erelio burnos.

Du didžiuliai erelio sparnai yra išsilaisvinimui. Jie taip pat simbolizuoja Senąjį ir Naująjį Testamentą. Kitas faktas apie erelį—jis gali pakilti į padangę aukščiau už bet kurį paukštį. Jūs girdėjote posakį, kad žmogaus akys—kaip sakalo, bet sulyginus sakalo ir erelio sugebėjimą matyti, sakalas tėra tik

mėgėjas. Sakalas negali matyti nei pusės to atstumo, kurį mato erelis; jei sakalas bandys sekti paskui erelį aukštyn į aukštybes, jis žus. Todėl erelis yra ypatingai sutvertas gyventi aukštybėse.

Dievas sulygina Savo pranašus su ereliais. Aukščiau kildamas, toliau gali matyti. Jei tu ruošiesi aukštai pakilti, o negavai akių, kad toliau matytum, nieko gero iš to, kad pakilsi aukščiau. Tuo būdu, kai Dievas pakelia mus aukščiau, duoda mums sugebėjimą matyti toliau. Man tai patinka. Kildamas aukščiau, gali matyti toliau.

Taigi, jei mes esame sulyginoti su ereliukais, tuomet mes sklindysime danguje taip, kaip erelis. Bet ar jūs pastebėjote kitus paukščius, bandančius skraidyti pernelyg aukštai? Ir pažiūrėkite, kas atsitinka: jie, mėgdžiodami erelį, kyla aukštyn lygiai kaip erelis, bet paskui, pakilę tenai, pradeda skūstis. Jie įsitikina, kad yra nepritaikyti erelio skrydžiui. Vienas sakys: „Aš negaliu to ištverti“,—o kitas dar dėl kažko skūsis. Kas tai? Jie nei sukurti, nei pašaukti skraidyti aukštai, kaip erelis, ir jie nukris tiesiog atgal į savo šaltas, mirusias bažnyčias ir numirs iš bado. Išskyrus erelį—jis sklendžia aukštyn ir aukštyn.

Dabar atkreipkite dėmesį, kaip erelis sklendo vėlyje. Jis pakreipia savo galingus sparnus ir lėtai sklendžia. Man tai patinka. Tokiu pat būdu veikia tikintysis. Jis nebėgioja šen bei ten: metodistas šią savaitę, kitą—sekmininkas,—jis nukreipia savo tikėjimą į Dievą ir sklendžia, nešamas puikaus Dievo vėjo. Aš noriu jums papasakoti apie atsitikimą Kolorade, kurio liudininku buvau, medžiodamas tose vietose.

Vieną dieną aukštai kalnuose aš medžiojau briedžius. Buvo sezono pradžia. Pusnys dar neprivertė jų nusileisti žemyn, todėl aš turėjau pakilti iki medžių augimo ribos. Nuo manęs 70 mylių atstumu nebuvo nei vieno žmogaus. Rančos savininkas ieškojo kitų pėdsakų, mes turėjome susitikti po keturių dienų. Tą rytą aš pririšau savo arklį ir nuėjau aukštyn, ten, kur anksčiau varydavau galvijus.

Staiga užėjo lietus. Aš pasislėpiau po išverstu medžiu, lietus praėjo. Trumpai palijo, paskui trumpai pasnigo, po to švietė saulė. Aš truputį sušlapau, todėl, nusišluostęs veidą, pasitraukiau nuo medžio. Aš stovėjau tenai, kai išgirdau kažką judant į klonio iškyšulį. Senas vilkas sustaugė, o jo patelė atsiliepė žemiau slėnyje.

Dovydas pasakė: „Bedugnė šaukiasi bedugnės.“ Aš mėgstu tyrлаukį, ir kai išgirdau kaukiant seną vilką ir jam atsakančią patelę, kažkas mano viduje pradėjo šaukti. Vakariniame horizonte pro uolas pasirodė saulė. Besileisdama ji apšvietė visžalius augalus, ten buvo šalta, pasirodė vaivorykštė.

Kaip tik tada aš išgirdau briedžių bandą, kurios ieškojau. Didelis senas briedis išleido tokį garsą, tarsi kas pūstų

medžioklės ragą didelio tankumyno gilumoje. O, aš pradėjau verkti. Aš negalėjau susilaikyti. Kažkas manyje myli gamtą, ir kai “Bedugnė šaukiasi bedugnės, Tavo kriokliams griaudžiant” (Psalmių 42:7), aš tiesiog susigraudinau. Jei yra kažkas, šaukiantis bedugnę, TURI būti bedugnė, kuri atsilieptų.

Prieš atsirandant pelekui ant žuvies nugaros, turėjo būti vanduo, kuriame ji plaukiotų. Prieš atsirandant žemėje medžiui, pirmiausia turėjo būti žemė, kitaip nebūtų buvę medžio. Prieš keletą metų aš skaičiau, kaip mažas berniukas valgė trintukus nuo pieštukų, o jo mama užtiko jį, griaužiantį dviračio pedalą. Tyrimas klinikoje parodė, kad mažajam bičiuliui trūko sieros. Jei tavyje yra kažkas, reikalaujantis sieros, TURI būti siera, kad patenkintų šį norą.

Jei yra kūrinys, turi būti Kūrėjas, kad sukurtų kūrinį. Nėra vyro ar moters, kurie kažkada pažinę Dievą, šią akimirką netrokštų daugiau Dievo. Tu sieki daugiau Dievo. Jei tavyje yra troškimas daugiau Dievo, kažkur turi būti daugiau Dievo, kad gautum tai.

Aš stebėjau vaivorykštės spalvas, ir manyje buvo kažkas, dėl ko aš negalėjau savyje išlaikyti ramybės. Aš galėjau matyti Dievą vaivorykštėje; aš galėjau matyti Dievą saulėlydyje; aš galėjau išgirsti Dievo kvietimą; aš galėjau girdėti ir matyti Dievą visur. Jei tavyje yra Dievas, tu Jį matysi visur, kur nepažvelgsi. Bet pirmiausia Jis turi įeiti į tavo širdį. Jis turi pakeisti tave iš viščiuko į erelį. Jis turi suteikti tau troškimą kažką daryti.

Ir kai aš tai stebėjau, staiga išgirdau mažą pušų voveraitę. Galbūt tu, broli, žinai, kokie jie yra—jie sukelia daug triukšmo, bet nieko nepesiekia. Ji buvo ten: sėdėdama ant kelmo tik tauškė, tauškė, tauškė. Aš pagalvojau: “Mažoji draugužė, kas tau?” Ji pamatė didžiulį erelį, nuo audros radusį prieglobstį po šiuo išverstu medžiu. Paskui didysis erelis staiga pakilo.

Aš tariau: “O, aš supratau, mažoji pušų voverėle, dėl ko tu tokia triukšminga.” Ji manęs nepastebėjo. Ji stebėjo tą erelį. Aš juos stebėjau keletą akimirkų ir pagalvojau: “Dieve, kodėl Tu čia nukreipei mano minčių tėkmę? Kas yra tame?”

Štai čia voverė-skraiduolė, neverta nė sudilusio skatiko. O šičia—prityręs erelis, vienintelis dalykas, ką jis veikia—tai skraido danguje. Tačiau aš pagalvojau: “Kodėl Tu pakeitei mano ketinimą žiūrėti ta kryptimi?” Ir aš stebėjau tą draugužį, tebejudinantį sparnus. Aš pagalvojau: “Ar tu manęs bijai? Aš čia turiu šautuvą; jei norėčiau, galėčiau tave nušauti.” Pagriebiau šautuvą ir pastebėjau didelių akių žvilgsnį, o jis ir toliau judino savo plunksnas. Aš pagalvojau: “Taip, aš suprantu, kodėl tu esi toks drąsus. Yra priežastis, dėl ko tu nesi bailys. Dievas davė tau du didelius galingus sparnus, ir tavo pasitikėjimas—tuose sparnuose.”

Jeigu tik mes galėtume pasiimti Biblijos, Dievo parašyto Žodžio sparnus ir pasitikėtume Dievo Žodžiu per Šventąją Dvasią. Jeigu tik mes pasitikėtume taip, kaip erelis pasitiki savo sparnais! Jis žinojo, kad padaręs vieną šuolį, gali atsidurti virš to miško, ir aš niekuomet negalėsiu jo nušauti. Aš jį stebėjau: po kurio laiko jam nusibodo; padaręs vieną didelį šuolį ir dukart sumosavęs, kaip manote, ką jis padarė? Jis daugiau nebemosavo. Jis tik žinojo, kaip pakreipti savo sparnus, ir jis juos ištiesė, o kai papūtė vėjas, pakėlė jį aukštyn, o aš stovėjau ir stebėjau jį, kol jis tapo mažu taškeliu.

Po to aš vėl pravirkau. Aš pagalvojau: "Dieve, taip ir yra. Jei tik bažnyčia žinotų, kaip pakreipti savo tikėjimo į Dievo pažadą sparnus ir neprisijungti prie kiekvieno ateinančio mažo -izmo. Tai—ne tas. Tai yra tik sparnų nukreipimas į Jo pažadą, ir Šventoji Dvasia tave kelia aukštyn."

Jis paliko tą mažą, susijusią su žeme pušų voverę, tupinčią ten, plepančią, plepančią, plepančią; stebuklą dienos praeję, nėra tokio dalyko, kaip krikštas Šventąja Dvasia, jūs—tik grupė idiotų, viskas čia eina prie to, ir taip toliau, ir taip toliau. Erelis tik kilo ir kilo aukštyn, palikdamas tą mažą seną tauškęją ple-ple čia ir ple-ple ten.

Dieve, padėk mums pasiimti erelio sparnus, pasiimti kiekvieną Dievišką pažadą, Biblijoje mums duotą Dievo. Bičiuliai, dėl šios priežasties mes gyvename ne vergijoje. Taip yra todėl, kad jūs nukreipiate savo sparnus į Dievo pažadą, ir per tikėjimą Šventoji Dvasia pakėlė jus aukštyn.

Erelė judina savo lizdą ir jei čia yra nors vienas, kuris išdrįs nukreipti savo sparnus į Dievo pažadą, į Jo Žodį, Dievas paims tave iš šio pasigailėtino, nuodėmingo, bedieviško, savanaudiško gyvenimo, kurį tu gyveni, ir padarys tave laisvą ir laimingą, gyvenantį aukščiau nuodėmės palaimingoje atmosferoje, apie kurią pasaulis nieko nežino. Amen.

Aš prisiminiau, kaip kartą, būdamas zoologijos sode Cincinatyje, Ohajo valstijoje, stebėjau erelį, kuris buvo ką tik pagautas nelaisvėn. Tai buvo vienas labiausiai keliančių pasigailėjimą, mano matytų, reginių! Kažkas paspendė spastus šiam puikiam dangaus paukščiui, pagavo jį ir nelaisvę ir įmetė į narvą.

Šis vargšelis taip blogai jautėsi, kad mosuodamas sparnais šokdavo iš visų jėgų į tas dideles grotas tik tam, kad nukristų ant nugaros. Jis tol daužėsi į tas grotas, kol visos sparnų plunksnos buvo sulaužytos, o galva—sumušta.

Aš toliau stebėjau jį: jis išdidžiai vaikščiojo pirmyn ir atgal, ir po to iš visų jėgų metėsi į tas grotas, tam, kad vėl atgal nukristų. Paskui jis gulėjo ten, ant grindų, jo nuvargę akys peržvelgė padanges, o aš galvojau apie tai, kaipgi jis nebuvo sutvertas gyvenimui žemėje.

Jis yra dangaus paukštis; jo visa struktūra sukurta gyventi danguje, daug aukščiau šio senojo pasaulio. Be to, įsivaizduokite tokį paukštį, sutvertą sklandyti dangaus žydrynėje, bet gulintį tenai. Sutvertą sklandyti, bet žmogaus klasta pagautą gyvenimui nelaisvėje. Koksai keliantis pasigailėjimą reginys!

Tačiau, broli, įprastas dalykas, išėjus į Čikagos ar kurio kito didžiulio miesto gatves, stebėti žmones, sukurtus pagal Dievo atvaizdą, Aukščiausiojo sukurtus būti sūnumis ir dukterimis, o rasti juos pakeistus nuodėmės, įpročių ir šio gyvenimo rūpesčių. Jie yra daug labiau vertoje pasigailėjimo padėtyje, negu tas erelis.

Žmogus nebuvo sukurtas tam, kad būtų surištas. Žmogus sukurtas tam, kad būtų laisvas. “Ta, kurį Sūnus išlaisvino, laisvas iš tikrųjų.” Jis neturi būti surištas. O, man prireiktų daug laiko širdies jausmams išreikšti, kai aš galvoju apie tai, kaip yra pakeisti žmonės ir kaip jie nesinaudoja Dievo duotomis privilegijomis.

Žmogus sukurtas pagal Dievo atvaizdą, ir jis neturi būti Šetono vergas. Dievas sukūrė žmogų pagal Savo paties atvaizdą—būti sūnumi. Jis patalpino jame sielą ir Dievo troškimą. Tuomet žmogus bando numalšinti šį palaimintą, šventą troškimą viskiu, alkoholiu, tabaku ar gyvenimo būdo įvairove. Gėda stengtis slopinti Dievo troškimą kitkuo.

Surišti nuodėme—ne to trokšta Dievas, tai žmogus savavališkai atsiduria tokioje būklėje. Mums būtų naudinga patyrinėti erelio gyvenimą, pastebėti jo būdą ir sekti jo pavyzdžiu.

Aš tikiu Žodžiu. Jis pasakoja apie erelį, atnaujinantį savo jaunystę. Buvo manoma, kad erelis visada gana dažnai atnaujiną savo jaunystę, vėl tapdamas jaunu. Vėliau mes išsiaiškinome, kad tai nėra tikslus jaunystės sugražinimas, tačiau retkarčiais jis pasijaučia taip gerai, kad elgiasi, tarsi vėl būtų jaunas.

Aš sulyginčiau tai su prabudimu, kai Dievo ereliukai, nors ir pagyvenę, kai ateina prabudimas, vėl pasijaučia jaunais. Jie pradeda gerai jaustis, tarsi būtų atjaunę. Aš jaučiuosi geriau, negu bet kuriuo kitu metu, kai žinau, kad šalia esama Dievo.

Taigi, jei jūs atidžiai išsižiūrėsite, pamatysite, kad mes esame panašūs į erelį tuo atžvilgiu, kad jis atnaujiną savo jaunystę. Pirma, jis yra vienintelis paukštis, kuris gali būti visiškai išsekęs, ir apskritai netoli mirties,—jis sugrįš stiprus ir sklandys padangėse kaip jaunas paukštis. Taigi, kodėl Dievas sulygina mus su ereliu? Tai yra štai dėl ko: kai jūs esate visiškai “purve”, kaip mes dažnai sakome, ateina smarkus prabudimas ir jūs esate atnaujinti Dvasioje. Aš mačiau, kaip į

miestą ateina prabudimas: ir senas, ir jaunas vienodai tampa atnaujinti, ir kaip laimingi vaikai šokinėja ir džiūgauja Viešpatyje.

Aš mačiau žmones, prikaustytus prie invalidų vežimėlių ir mirtinuose vėžio pataluose, bet kai Dievo Dvasia apimdavo prabudimą, jie būdavo atnaujinti, ir džiūgaudami pašokdavo iš invalidų vežimėlių ir gultų! Mūsų didis Dievas atnaujina mus—Jis atnaujina mūsų sveikatą, Jis atnaujina mūsų jėgas, Jis atnaujina mūsų viltį, Jis pastoviai atnaujina mus! Amen. Ar jūs suvokiate, brangieji, kodėl mes esame panašūs į erelius? Mes esame atnaujinti Dvasioje, kaip ir jie.

Kitas dalykas, į kurį aš noriu atkreipti dėmesį: motina erelė nesuks lizdo ant žemės. Ji skrenda į aukščiausio kalno viršūnę. Motina erelė suka lizdą ant uolos, maitina savo mažylius, ir vieną dieną nusprendžia, kad nenori, jog jos jaunikliai būtų panašūs į viščiukus. Viščiukas yra paukštis, taip pat kaip erelis, bet jis yra surištas su žeme tvarinys. Jis gali plasnoti ir truputį paskristi, tačiau jis vos-ne-vos atplėšia kojas nuo žemės.

Tai man primena taip vadinamą krikščionybę, kurią kai kas praktikuoja šiandieną. Religingumo jiems užtenka vien tam, kad atrodyti pasigailėtinais. Jūs galite pasakyti, kad jūsų vardas—knygų viršeliuose, bet ar jūs kada nors sklandėte padangėse?

Erelis niekuomet nesuka savo lizdo čia, žemėje. Jis suka jį kiek galėdamas aukščiau, ant uolos. Jis—tai gyvojo Dievo bažnyčios simbolis. Kokia palaiminta privilegija žinoti, kad Dievas mus paslėpė Kalvarijos uolos plyšyje, toli nuo priešo staugimo. O, kokias privilegijas mes turime!

Ten, ant aukštos uolos, motina erelė duoda gyvybę savo mažyliams. Ji augina, rūpinasi jais aukštai ant uolos, kur niekada negalės užkopti kojotai. Ji yra nepasiekiamą jiems.

Aš esu toks laimingas, kad mes turime dangiškąjį Tėvą, kuris, jei mes leisime Jam, patalpins mus į tokią vietą, kur mums negalės trukdyti piktųjų dvasių staugimas, kur mūsų negalės paliesti viskio ir naktinių klubų vilionės, toli anapus užterštų šio pasaulio srovių ir fantazijų.

Taigi, kai motina erelė suka lizdą, ji neša vijoklius ir šakalėlius, medžių atplaišas ir erškėčius. Ji labai atsargi, nes nenori, kad jos mažieji vaikučiai būtų erškėčių perdurti ar baksnojami šakelių. Ką gi ji daro? Ji skrenda ir, suradusi ėriuką, nužudo jį, atneša ėriuko kailį į lizdą, sudrasko jį ir tvarko tol, kol lizdas tampa jaukus ir patogus jos vaikams. Tą patį mums ruošia Dievas. Kai Dievas mato, kad mes tuojau gimsime iš aukšto. Jis stebi mus tarnavimo metu, kad pamatytų, ką mes darysime—nepamirškite to. Ir Jis paruoš jums lizdą Savo karalystėje, nes Jis žino—greitai Jam gims kitas erelis. Ir kai Jo Dvasia rūpinasi jumis, atkreipkite dėmesį,

kaip šiltai ir ramiai jūs jaučiatės. Pažvelkite, ar tai ne Dievas Avinėlis daro jūsų buveinę tokią puikią ir ramią, ir saugią? Jis yra jūsų lizdo, jūsų buveinės Avinėlis! Šlovė Viešpačiui!

Čia, bičiuliai, aš noriu štai ką užacentuoti: visų pirma, įvertinkite Dievą dėl puikios buveinės, kurią Jis duoda jums. Atminkite: tiktai kvailiai vaikšto pakaustytais batais ten, kur angelai bijo net žengti. Kaip mane liūdina, girdint Dievo vaikus skundžiantis ir niurnant. Gėda jums visiems, jei esate kalti! Ir jūs, žmonės, kurie vadinate kitus šventaisiais velenėliais ar fanatikais—kaip jums negėda! Ar jūs nežinote, kad esate kvailiai, naudodami tokius išsireiškimus. Leiskite man pasakyti štai ką: tik kvailys vadins kitą krikščionį šventuoju velenėliu, ar koku kitu negarbingu vardu, nes angelai bijo ne tik ištarti, bet ir pagalvoti apie tokius dalykus. O jūs, žmonės, kurie ateinate į susirinkimą ir Dievo darbus vadinate Belzebubo darbais, padarote abejingą išraišką arba gūžtelėjate pečiais ir išvykstate po vakaro ar dviejų—kaip jums negėda! Argi nežinote, kad angelai neišdrįstų ištarti nei žodžio prieš jokią Dievo tarną, ar Jo vaiką. Ir kiekviename vykstančiame susirinkime Dievas turi Savo angelus, kad padėtų bėdoje, ir šie angelai stebi jus ir rūpinasi jumis viso susirinkimo metu, o po to jiems pavesta eiti namo su jumis, sergėti ir palikti jus saugiais. Ir kaip tik čia leisk tavęs paklausti: ar TU lygiai taip pat esi susirūpinęs savo broliu, ar tu lygiai taip pat esi susirūpinęs susirinkimu? O, kaip lengvai Jis leidžia mums vaikščioti su Juo!

O dabar vėl pažvelkime į motiną erelę. Atkreipkite dėmesį, kaip ji stebi mažuosius ereliukus, stebi kiekvieną jų judesį. Ji nerimauja, ji neleistų jiems iškristi iš lizdo. Ir pažvelk, kaip mūsų didis Dangiškasis Tėvas sergsti tave—Jis neleis tau iškristi. Jehova—erelis sergsti savo mažylius! O, aleliuja! Aš kartais pagalvoju, kad mes nusilaužtume sprandą su Dievo jėga, jei Dievas nesaugotų mūsų. Jis nustato mūsų ribas, Jis išsaugo mus lizde ir ištiesia Savo didelius sparnus virš mūsų—kai Jis tai daro, niekas negali nuskriausti mūsų, ar atimti mus iš Jo rankos, iš Jo nuosavo lizdo. Tik pagalvokit, kokie bejėgiai iš pradžių jūs buvote, kai gimėte iš Jo, bet žiūrėkite, kaip Jis sergsti jus! Jis niekada nesiliaus jūsų saugoti. Kokie palaiminti!

Motina erelė saugo savo ereliukus, kol jie pilnai apsiplunksnuoja. Kai ji suvokia, kad jie pakankamai subrendo, ji judina lizdą. Aš pravirkau, kai tai pamačiau pro žiūronus. Ji nuskrenda į lizdą ir tais didžiuliais sparnais sukelia smarkų vėjo gūšį. Taip nulekia visos kybančios ereliukų plunksnos, kadangi ji ruošia juos pirmam savarankiškam skrydžiui. Mažieji ereliukai žino, kad kažkas turi atsitikti, nes jie yra ereliai. Jie jaučia veržlaus, galingo vėjo gūšį, ir lizdas sukrečiamas.

Motina išleidžia tam tikrą klyksmą, staigiai išskleidžia sparnus, ir tie mažyliai ereliukai kažkaip iš prigimties žino, kaip įsikabinti savo kojytėmis į jos sparnus, įsikibti ir laikytis snapeliais už didelių stiprių plunksnų.

Motina pasuka savo išdidžią galvą ir mato jauniklius ant savo sparnų, suklykia, nes ji pripildyta džiaugsmo. Jos ereliukai žino savo vietą, ir ji kyla į aukštumas. Ji kyla, kiek gali aukščiau, mažieji ereliukai nė kiek neniurna. Jie paprasčiausiai laikosi ir kyla ten, kur niekada ir nemanė, kad atsidurs.

Jie kyla aukštai į dangaus žydrynę, ir ji, pasiekusi aukščiausią tašką, juos nukrato ore. Juos nukračiusi, ji nepalieka jų, bet stebėdama apsuka didelį ratą.

Štai ten tie mažyliai. Jie pirmą kartą plasteli savo sparneliais. Jie verčiasi kūliavirsčiu ir visaip kitaip, bet kaip ten bebūtų, jie plasnoja. Kai jie nuvargsta, motina krenta žemyn po jais ir vėl neša juos aukščiau. Kartais ji pagauna vieną už vienos kojos, kitą—už kitos, ir neša juos aukščiau. Mažieji ereliukai yra nerūpestingi, kadangi jie priklauso ne nuo savo sugebėjimų, o visada nuo motinos, kuri juos stebi, turimo sugebėjimo. Paprasčiausiai jie švenčia senovišką Sekminių jubiliejų.

Tuomet, kai ji pabaigia su jais, ir kai jie būna patyrę pilną džiaugsmą, ji išskleidžia savo didžiulius sparnus ir jie tupia ant jos sparnų, snapeliais laikydamiesi plunksnų. Ji neša juos žemyn, vėl į kažką naują, žemyn į pievą. Jie dar niekad nebuvo kėlę kojos į tokią vietą, todėl jie tik nušoka ir švenčia kitą jubiliejų. Jie yra visiškai nerūpestingi, ir kai ji susitvarko su jais, pasiima juos ir nuskrenda aukštai ant uolos, ten ji tupi ir sergsti savo mažuosius ereliukus. Vargas bet kokiam sutvėrimui, kuris bandys juos nuskriausti.

Mažieji ereliukai žino, kaip įsikabinti savo kojytėmis į erelės sparnus, kaip laikytis snapeliais už plunksnų. Dievas jiems pasako, kaip; ir gyvojo Dievo bažnyčia žino, kaip laikytis Dievo Žodžio, ir šių didžiulių, stiprių išsilaisvinimo sparnų, ir kiekvieno Dieviško pažado, kai vyksta didžiuliai sukrėtimai. Jie žino, kaip laikytis—jie laikosi, nes yra ereliškos prigimties.

Motina erelė pasuka savo išdidžią galvą ir mato jauniklius ant savo sparnų. Aš dažnai mąstydavau, ką Dievas darytų, kai pamatytų Savo bažnyčią, užimančią savo vietą Žodyje, pretenduojančią į kiekvieną Dievo duotą pažadą. Dievas žiūri į juos išdidžiai ir myli juos tikra meile.

Kiekvienas kūno narys poziciškai užima savo vietą: tarnautojas—savo vietoje, pranašas—savo. Kokia tai bus diena, kai Dievas turės Savo bažnyčią Žodyje, o po to ateina Dievo jėga, ir visą kelią sekame ant to didžiulio Dievo erelio sparnų, didžiulės Šventosios Dvasios.

Kai erelė kyla aukščiau ir aukščiau, mažieji ereliai nė kiek neniurna. Įsitvėrę jos plunksnų savo mažais snapeliais, jie tiesiog negali niurnėti. Tokiu pat būdu Dievas pasiima Savo bažnyčią: jei tu iš tiesų įsitvėręs Žodžio, tu nemurmi, tu paprasčiausiai tik laikaisi, lygiai kaip mažieji ereliai. Jei Dievas davė pažadą, Jis gali ištesėti Savo pažadą, ir todėl tie, kurie įsikibę Žodžio,—išsilaiko.

Kaip motina erelė sergsti savo mažylius, taip Kristus sergsti mus. Jis sėdi Didybės dešinėje, aukštybėse, ir nėra skirtumo, ką pasaulis sako, ar ką žmonės mano. Tiktai džiaukitės nuostabiu laiku. Jei tu nežinai, kad Dievas tau kažką turi, apie ką tu niekada nežinojai, paprasčiausiai ateik ir pabandyk.

Dievas Savo pranašus taip pat prilygina ereliams. Šventoji Dvasia paims pranašą aukštyn į dangišką atmosferą ir parodys jam daugelį dalykų, kurie įvyks ateityje. Jis paėmė Naumą iš Senojo Testamento taip aukštai, kad jis matė šių dienų automobilius, kaip jie susidurdavo keliuose, ir jis pasakė: “Keliuose kovos vežimai šėlsta, jie atsitrenkia vieni į kitus plačiuose keliuose; jų išvaizda—kaip žiburių, jie laksto kaip žaibai.” (Naumo 2:4) Paulius buvo paimtas taip aukštai, kad matė paskutines dienas, kai žmonės bus “nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, šiurkštūs, storžieviai, nekenčiantys to, kas gera, išdavikai, pramušgalviai, pasipūtėliai, labiau linkę į malonumus, negu į Dievą, dedasi maldingais, bet atsižadėję maldingumo jėgos.” (II Tim. 3:3–5) Paulius, kaip Dievo erelis, pakilo aukštai į Dievo sritį, ir pamatė visa tai, dėl to paskui sugrįžo mūsų perspėti. O, dėkoju Viešpačiui!

Kai aš galvoju apie erelius ir pranašus, apie tai, kaip aukštai jie skraido, lyginant su vargšais, surištais su žeme viščiukais. Erelė yra užtikrinta, kad jos jaunikliai nebus panašūs į žemės apribotus viščiukus. Ji tuo pasirūpins! Taigi, viščiukas gali būti tavo denominacinis brolis, bet jis nieko nežino apie padanges—jis niekada nebuvo ten, aukštai. Ir tie seni diendaržių paukščiai sutūps į savo senąsias gūžtas ir gagens: “Nėra tokio dalyko, kaip Dieviškasis išgydymas, nėra tokio dalyko, kaip kalbėjimas kalbomis, nėra tokio dalyko, kaip Šventosios Dvasios krikštas.” Gerai, iš kur jis tai sužino? Jis niekada nebuvo išėjęs iš diendaržio, kad tai sužinotų. Jis niekada nesklandė žydrose Dievo didžiųjų dvasinių aukštumų padangėse.

Taigi, viščiukas yra paukštis, taip, kaip erelis, bet viščiukas nedaug ką žino apie dangiškąją atmosferą. Kalbėdamas apie erelius, aš prisiminiau ūkininką iš Vakarų, kuris padėjo erelio kiaušinį kartu su vištos perimais kiaušiniiais. Kai jis prasikalė, atrodė kaip juokingiausias mažas sutvėrimas. Visi kiti viščiukai cypsėjo, o ereliukas negalėjo suprasti, apie ką jie

cypsi, kadangi jis šnekėjo kitokia kalba. Aš tikiuosi, jūs suprantate, ką aš turiu omenyje. Jis stebėjo juos ir nežinojo, ką daryti. Jie visi erzindavo jį, sakydami, kad jis—keistuolis.

Senoji višta ir mažieji viščiukai kudakavo, bet erelis nesuprato to kudakavimo. Jis neateidavo, kaip kiti, kadangi neatpažindavo to kudakavimo. Aš nesiruošiu daug kalbėti, bet tikiuosi, kad jūs suprantate, apie ką aš kalbu.

Tikrai iš aukšto atgimęs Dievo vaikas nesieltgia, kaip pasaulio žmonės. Jie sako, kad priklauso bažnyčiai, bet tu nesupranti to kudakavimo. Tu buvai gimęs ereliu. Dievas žino savuosius.

Vieną dieną jie buvo išėję iš diendaržio, o motina erelė atsitiktinai skrido virš tos vietos. Kai ji pro ten skrido, jos didžiulis šešėlis nusidriekė ant diendaržio kiemo. Ji pažvelgė žemyn ir pamatė savo mažylį. Ji suklykė jam ir mažylis iškart pasuko savo galvelę, pradėjo dairytis į viršų. Kai jis pažvelgė aukštin, ji suklykė jam: “Skrisk, tu nesi viščiukas, tu nepriklausai jiems, tu esi mano!”

Mažasis erelis norėjo sužinoti, ką daryti, nes to ir jis pats troško. Galbūt mane girdi daug erelių, ilgą laiką vaikščiojusių kokiame nors denominaciniame viščiukų kieme. Aš tikiuosi, Jis šaukia tave ir sako: “Tu esi Mano”.

Ji kvietė jį: “Tik padaryk pirmą didelį šuolį ir suplasnok savo sparnais.” Jis padarė pirmąjį šuolį, suplasnojo savo sparnais ir suprato, kad jis daugiau neparištas žemės, kadangi jis tuomet buvo kieme ant diendaržio stulpo. Ji pasakė: “Sūnau, skrisk aukščiau, daryk kitą šuolį ir aš paimsiu tave ant savo sparnų.” Štai ko reikia gyvojo Dievo bažnyčiai: peršokti per denominacionalizmo užtvartą, per visus—izmus ir išsilaisvinti. Lizdo išjudinimo laikas jau atėjo, bet mums reikia kito šuolio. Mes esame tokiame nuotolyje, kaip diendaržio stulpas, bet mums reikia išsilaisvinti ir ant Jo sparnų skristi pirmąjį savarankišką skrydį.

Aš esu toks laimingas, kad Dievas turi vaikų visuose gyvenimo keliuose, kurie, išgirdę Evangeliją su Jėzaus Kristaus jėga, atpažįsta, kad tai—Jo balsas.

Aš taip pat jaučiau denominacijos vadovybės spaudimą, tačiau vieną dieną aš išgirdau Balsą iš Aukšto. Jis buvo ne iš centro, ne nuo pastoriaus, ne nuo djaconų valdybos, ne nuo vyskupo—aš girdėjau šauksmą iš dangaus. Koks realus virpulys apėmė mano širdį!

Bėda ta, kad šie diendaržio viščiukai nežino, apie ką jie kudakuoja. Jie—ne ereliai, o tik išisakniję diendaržio viščiukai, kurie niekada nebuvo bandę Dievo jėgos. Jie niekada nebuvo išgydyti, nei palaiminti didžios Šventosios Dvasios, jie niekada nešokinėjo ir neverkė Dvasioje. Bet erelis—jis turi visa tai, ir net daugiau—jis vis sklando dangiškose srityse.

Būtent čia aš noriu parodyti jums, sekmininkai, paprastą tiesą, išplaukiančią iš kito pavyzdžio su ereliu. Motina erelė yra labai išmintinga: ji žino, kad jos mažylis negali visą gyvenimą gyventi lizde. Jis turi išeiti, veikti ir dirbti pats. Mažajam ereliui labai minkšta lizde, vaikstant po ėriuko kailį, jį kiekvieną dieną maitina motina erelė—nagi jam niekas pasaulyje nerūpi! Jis toks laimingas lizde—kaip ir tas, kuris yra gavęs Sventąją Dvasią, ir galvojantis, kad gali sudeginti pasaulį ugnimi. Bet jūs žinote, kad jis negali visą laiką išbūti lizde ir paprasčiausiai gyventi tuo palaiminimu. Taip yra ir su sekmininkų bažnyčia.

Klausykite, jūs, sekmininkiški ereliai! Jūs per ilgai užsibuvote lizde. Atkreipkite dėmesį, ką darys ši stipri motina erelė: ji atskris į lizdą ir savo dideliu snapu pradės draskyti viską, kas daro lizdą minkštu ir patogiu jos jaunikliams. Ji išmes ėriuko ir triušio kailius, išmes kamšalus, padarys lizdą tokį nepatogų, kad mažieji ereliai negalės net atsitūpti; jei pabandys, tai atsitūps ant šakalio ar erškėčio, arba susitrenks į akmenį.

Ar tu žinai, kad Dievas gali padaryti taip, kad tu užsinorėsi ką nors daryti? Tai atsitinka daugeliui mūsų. Jis tik išpeša kamšalą mūsų šauniose apsiplunksnavusiose bažnyčiose, Jis nupučia plunksnas, ir mes greitai tampame tokiais menkais ir pasibjaurėtinais, aš manau, kad jei kada nors sekmininkų bažnyčia buvo nepatogi ir pasibjaurėtina, taip yra dabar! Mes, žinoma, kamšome savo lizdus, o, taip! Bet pažiūrėk, ką daro Dievas! Jis plėšo mūsų lizdus, Jis daro juos nepatogius. Kodėl Jis taip daro? Jis daro, kad tu savanoriškai paliktum denominaciją ir pakiltum į skrydį—lygiai kaip motina erelė padaro lizdą tokį apgailėtiną, kad jaunikliai nebenori jame pasilikti, jie išskrenda ir sklando padangėse, kurioms priklauso.

Dievas turi daug būdų, kaip padaryti, kad mes panorėtume išeiti ir leistis į skrydį dėl Jo: Jis gali atimti iš jūsų mylimąją, gali prileisti ligą, kad paveiktų jus. Jis turi tai daryti, kadangi jūs norite tai lengvai pasiekti kurioje nors bažnyčioje ar denominacijoje, kai tuo tarpu turi būti atliktas darbas. Jis nenori laikyti tave visą gyvenimą uždarytą lizde, nepaisant, kokių puikų jį tau padarė. Jis laukia, kol tavyje atsiras troškimas išeiti ir padaryti daugiau, negu tik būti palaimintu—Jis nori, kad tu jam dirbtum—būtum ereliu ir augintum šeimą pats, maitintum kitus mažylius erelius.

Motina erelė prieš pasiimdama savo mažąją šeimyną į pirmą skrydį, atskrenda į lizdą ir atsistoja virš jų. Ji mato, kad jie turi per daug palaidų plunksnų, todėl ji pradeda plakti savo dideliais sparnais su didžiuliu jėga; ir štai: plunksnos skrenda iš lizdo, ir labai greitai visos mažųjų erelių palaidos plunksnos būna nupūstos. Šiandien mūsų didi motina erelė (Jehova) yra

virš sekmininkų lizdo ir iš visų jėgų plaka savo didžiuliais sparnais, kad nupūstų palaidas plunksnas nuo bažnyčios. Sekmininkų bažnyčia negali atskristi atgal prie Dievo su pluoštu palaidų plunksnų! Nagi priėjome iki to, kad nebeįmanoma atskirti sekmininkų moters nuo šiuolaikinės pasaulietinės bažnyčios moters: ji trumpai kerpasi, rengiasi apgulančius drabužius, naudoja kosmetiką. Kas atsitiko? Aš jums pasakysiu: per daug palaidų plunksnų.

O jūs, vyrai, pamokslaujantys patraukliu Holivudo stiliumi—kaip jums negėda! Jūs turite per daug palaidų plunksnų, jei skrendate taip žemai, pamokslaudami tai, ką jūs pamokslaujate. Ir jūs, bažnyčios nariai, žiūrintys televiziją,—jūsų plunksnos vos laikosi, klausantis Arturo Godfrio ir Elvio Preslio, ar kitų bedieviškų dalykų. Paskui jūs stebitės, kodėl negalite skristi Šventojoje Dvasioje. Jūs stebitės, kodėl Dievas nesugrąžina dovanų bažnyčiai. Aš jums pasakysiu, kodėl: Dievas neturi nei vieno, kuriame galėtų atgaivinti dovanas! Pamokslininkai kabančiomis plunksnomis, nepamokslaujantys tiesos—gėda jums!

Tik atminti štai ką: jei nenori likti sename diendaržyje su viščiukais, geriau būk išmintingas. Viščiukai juk neturi tiek plunksnų, kad pakiltų nuo žemės—o tai ir yra visa jūsų jėga, kurią turite jūs, sekmininkų bažnyčia. Jei jūs neinate toliau su Dievu, tai esate taip toli pražūtyje, kaip ir bažnyčia, iš viso niekada netikėjusi giliais Dievo dalykais.

Bažnyčiai reikalingas skrydis. Mums reikia skristi į nežinomas, nepasiekiamas sferas. Neapsistokite ties pasivaikščiojimu po diendaržio kiemą. Pasiruoškime sklandyti dangiškoje srityse. Laikykitės Dievo pagal Jo Žodį. Jūs negalite laikytis kažkokių įsitikinimų ir dogmų, ar palaidų plunksnų. Leisk savyje degti šiai ugniai dieną ir naktį, kad sužinotum: Dievas yra TAVO Dievas, kuris turės pasiimti tave skrydžiui su Juo į nežinomas sferas. Žinok, kad Jis dieną ir naktį sergsti Savo palikimą, kad niekas neišplėštų jo iš Jo rankos. Jūs esate Jo palikimas, šlovė Viešpačiui. Kelkis, kelkis dėl Jo; jei mes atsikelsime ir leisime Dievui apvalyti save nuo visų palaidų plunksnų, iš dangaus atsklis garsas, kaip galingas gūsių vėjas, ir mes eisime pirmyn, kaip ėjo ankstyvoji bažnyčia.

Jei nori įeiti į dangų, tu turėsi žengti, kaip Dievo erelis. Tu turėsi palikti savo bažnyčią, jei ji neis su tavimi. Tu turėsi palikti viską ir pašokti link Jo taip aukštai, kaip tik gali, Jis užplūs tave su galingu vėju ir pakels aukštyn. Aš netikinu tavęs palikti savo susirinkimo ar mažos bažnytėlės, bet sakau užžengti ant Jehovos sparnų—pakilk aukščiau. Jei tu niekad nebuvai išskridęs iš savo denominacijos lizdo, dabar yra laikas išeiti ir skristi į Jo didžiulę, beribę Karalystę. Laikas sužinoti viską, ką Jis tau turi, ir viską, kas yra Jo Karalystėje. Ten yra daugiau, nei bažnyčios narystė, bičiuli.

Lygiai kaip erelė išjudina savo lizdą, kartais ir Dievas daro tą patį Savo bažnyčioje. Kai tik mes visiškai nurimstame ties kažkuo, Dievas judina lizdą. Jis išvedė Martiną Liuterį iš katalikybės, paskui jie tapo tokiais ceremonialiais, kad Jis išjudino lizdą ir nusiuntė Džoną Weslį. Jie vėl tapo formalūs, todėl Jis nusiuntė Finį. Dabar vėl laikas judinti lizdą, nes mes vėl nurimome.

Jis siunčia galingą gūsių vėją ir nupučia visas palaidas plunksnas. Tu negali turėti palaidų plunksnų, kai savarankiškai skraidai Viešpačiui. Dievas išjudina lizdą ir ateina su gūšingu, galingu vėju, kaip Sekminių dieną, ir nuskrenda visos senos, palaidos plunksnos. Jis siuntė Sekminių prabudimą ir supurtė lizdą. Kai matote, kad ateina supurtymo metas, ereliai pasiruošę palaiminimui. Bažnyčia kai kam pasiruošusi.

Nukreipkime savo sparnus į Dievo pažadą, į Jo Žodį, ir per tikėjimą leiskime Šventajai Dvasiai pakelti mus aukštyne. Amen.

Praeitą vakarą mano širdyje kilo noras kalbėti rašysenos ant sienos tema, ir Dievas mus palaimino. Aš stebiuosi, kaip Šventoji Dvasia atskleidė mums, patepdama mane kalbėti, o jus—išgirsti tokius dalykus iš Dievo, kurie yra taip arti. Jūs prisimenate, praeitą vakarą aš sugretinau didįjį Babiloną iš Senojo Testamento ir pastebėjau, kad mes esame tokioje pačioje situacijoje, kokioje buvo jie, kai ant sienos pasirodė rašysena. Šiandien Amerikoje yra tokia pati padėtis, kaip tada; mūsų dorovė yra kraštutinai žema ir silpna, mes geriame vyną, moterys tampa mūsų stabais. Kaip ir jie, lygiai taip pat darome ir mes šiandieną, ir, be abejo, mes žinome, kad mūsų dienos taip pat suskaičiuotos. Mes esame pasverti svarstyklėmis ir rasti pernelyg lengvais.

Nuodėmė visur ir visada ta pati. Tu gali nuodėmę padaryti atrodančią gražiai, paslėpti ją po romantiška aureole ir papuošti, bet tai—vis dar nuodėmė. Nuodėmė visur išsklaidyta, kadangi buvo padaryta taip, kad ji atrodytų tokia žavi žmonių akyse čia, Amerikoje. Aš dažnai mąstau apie tą blogį, kurį atneša alkoholis. Aš prisimenu, kai buvau berniukas, svaigalai buvo vadinami “mėnulio šviesa” ar “Senuoju Čarliu Miežio Grūdu”. Šiandien svaigalai pateikiami fantastiškuose buteliuose gražiais pavadinimais ir netgi gražiai nuspalvinti, bet tai yra tas pats senasis bjaurusis velnio viralas. O pažvelkite į tabaką: prieš daugelį metų senutė imdavo kukurūzų burbuolės koto pypkę ir rūkydavo, kai jai skaudėdavo dantis, bet pažvelk, koks populiarus šis velnias tapo šiandieną. Motinos, dukterys ir net maži vaikai šiandien rūko, tai populiariu, tačiau čia ta pati nuodėmė, tik paslėpta po kitu pavadinimu. Anksčiau buvo laikoma, kad žmonėms lošti azartinius žaidimus netinka, todėl reikėdavo eiti į blogos

reputacijos namus, norint sulošti partiją. Bet pažvelkite į tai dabar! Anksčiau būdavo, kad moterys, eidavusios gatve, verčiau pereidavo į kitą pusę, nei eidavo pro smuklės duris. Pažvelkite į tai dabar: ji, palikusi vaikus namie su aukle, užkėlusį savo kojas ant baro skersinio, tampa baro plaštake vietoj to, kad būtų motina—ji tampa populiariesnė. Visa tai—nuodėmė, populiaru ir madinga, ar ne; o Dievas neapkenčia nuodėmės, ir Jis padarys taip, kad tu užmokėsi už savo nuodėmės, nes Jis yra Šventasis Dievas, o Šventasis Dievas negali toleruoti nuodėmės. Nuodėmė reikalauja mirties, ir tie, kurie nuodėmiauja—jau mirę savo nusižengimuose.

Pažvelgę į tas didžiules blogybes, kurios mus šiandien vargina, tiesiog štai ten, virš horizonto galime pamatyti kylančius didžiulius besiartinančius į šią šalį teismus, nes Dievas negali leisti, kad mes liktume su nuodėme. Jis nebūtų teisingas Dievas, jei leistų mums ir toliau taip gyventi ir likti su nuodėme. Jis privers mus užmokėti už mūsų nuodėmės ir, kaip jau prieš tai sakiau, sakau ir dabar: jei Teisingasis Danguis Dievas leis mums likti su nuodėme, Jis turės atstatyti Sodomą ir Gomorą, atsiprašyti jų už sunaikinimą, nes mes esame tokie pat nedori, kaip ir jie, galbūt net blogesni.

Tas, kuris savo širdyje turi gyvojo Dievo dvasią, be abejo, turi jausti karštą ateinančio teismo gūšį, kuris ruošiasi smogti pasauliui. Savo dvasioje tu gali įžiūrėti ir sužinoti, kad kažkas įvyksia. Visas pasaulis: mažos tautos, didelės tautos, yra virpantis ir neramus, nes komunistų ir bedievių, blogų, ištvirkusių žmonių rankose yra galia paversti šį pasaulį į pelenus per minutę. Juos sulaiko tik Dievo gailestingumas ir didelė kantrybė—Jis neleis jiems to padaryti. Mes turime tai atsiminti ir būti dėkingi Dievui už Jo dievišką rūpinimąsi Savo bažnyčia. Mes privalome tai atsiminti! Mes galėjome tapti Rusijos provincija dar prieš aušrą, tačiau mes nesusimąstome apie tai, o einame sau toliau.

Pasaulis tapo toks nervingas, kad net patys psichiatrai yra nerviškai išsekę. Dideji mokslo vyrai nesuvokia, kas vyksta—jie sutrikdyti žalingo poveikio nervų karo, vykstančio visatoje. Kiekviena mieste, kiekviename ūkyje, kiekvienoje gatvėje, kiekvienoje vietoje jūs susiduriate su ta pačia bloga tamsos atmosfera, kuri nuolat gaubia žemę. Bet Dvasios pripildytas Dievo vaikas supranta, kas vyksta—jis žino atsakymą: Viešpats greitai ateina, o Dievo Žodis pildosi tokiu greičiu, kad tiktai iš tiesų atgimę, pripildyti ir vedami Dvasios Krikščionys gali išsilaikyti scenoje šią valandą. Pasaulis toliau delsia, suprasdamas, kad kažkas ne taip, bet nemato išaiškinimo. Taigi, jie rokenroluoja tokiu svarbiu metu tam, kad užsimirštų ir išvengtų nervinės įtampos, kuri juos slegia. Šios taip toli nuklydusios, šaltos, formalios bažnyčios (įskaitant ir sekmininkus), siekia kitokiais būdais nusikratyti minčių apie

tuos įgrišusius nemalonumus, kadangi jiems nepavyksta gauti atsakymo nuo Dievo, kuris jiems parodytų išeitį. Vietoj to, kad melstųsi tiesiog Dievui, kad pašalintų blogį, kuris kamuoja pasaulį, ir nuo jo išsilaisvintų, jie verčiau pritaria poilsui ir televizoriaus žiūrėjimui, eina į vakarienes ir siuvimo kursus, bėga į paplūdimius ir pasaulietiškų susibūrimų vietas, sako pamokslus apie gėles ir laimės paukščius, ir visiškai atsisako tikrų problemų ir Dievo palaiminimų: kad Jis gali išgydyti ir daryti stebuklus, prikelti mirusius; jie nustojo pamokslauti ir visas kitas tiesas. Kaip tik tuomet, kai jie turi pamokslauti šiuos dalykus griežčiau, nei bet kada, jie neištaria nė žodžio. Kodėl? Kadangi jie yra atskalūnai. Vietoj to, kad giliai ir nuoširdžiai melstis, tvirtai laikytis Dievo, jie nutraukė maldos susirinkimus ir pakeitė juos kažkuo kitu, pavyzdžiui, siuvimo kursais ar golfo užsiėmimais. Jei tu nori išvengti pasaulio blogio, įsikibk Dievo, nepaleisk. Galbūt atrodo, kad tapo tamsiau, nei bet kada, bet jei tu nesimelsi ir nesieksi Dievo, tu niekada negausi atsakymo. Įsikibk šventųjų. Jei tavo denominacija liaunasi ir atsisako melstis ir kreipti dėmesį į Dievo pilnumą šiai valandai, ir drąsiai sutikti nepagražintą tiesą, tuomet palik savo bažnyčią ir susirask tokia, kuri tvirtai to LAIKOSI.

Vietoj to, kad melstis giliai, jūs meldžiatės paviršutiniškai. Kas su jumis atsitiko, silpnavaliai krikščionys? Jūs nuleidote barjerus. Žinoma, lengviau nuleisti barjerus; jūs negalvojote, kad būsite taip stipriai veikiami šio pasaulio. Tačiau vieną dieną jūs patirsite tiek sunkumų, kad įsitikinsite, jog būtų buvę daug lengviau išlaikyti barjerus aukštai, nei kęsti bausmę, nuleidus juos žemyn. Ar jūs kada susimąstėte apie puikų Juezapą? Kas, jei jis būtų nustojęs melstis, kai buvo požeminiame kalėjime? Jei koks žmogus ir turėjo teisę atstumti, atsisakyti Dievo, nes rodėsi, kad buvo paliktas,—tai buvo Juezapas. Jis buvo įmestas į požeminį kalėjimą dėl pasipriešinimo nuodėmei. Kaip galėjo Dievas leisti, kad jis būtų įmestas į kalėjimą, kai jis buvo toks narsus ir ištikimas Dievui? Žinoma, Juezapas turėjo teisę pikintis ir atšalti po viso to! Jis galėjo, bet meldėsi ir vis tikėjo antgamtiškumu, pasitikėjo Dievo GALINGA RANKA, KURI JĮ IŠTRAUKTŲ. Kiek jūsų, sekmininkų Holivudo pamokslininkų, būtų išsilaikę, kaip Juezapas? Trys ilgi metai bjauriame, knibždančiame blakėmis požeminiame kalėjime, nuolat su piktais žmonėmis. Pagalvokite apie tai: trys ilgi metai, bet jis tvirtai laikėsi Dievo, jis laikėsi maldos, jis nesvyravo. Savaitės sudarė mėnesius, mėnesiai—metus, Dievas vis nepaėmė jo iš ten. O, jis galėjo liautis, bet ne, ne Juezapas—jis buvo gimęs iš aukšto, jis negalėjo liautis, kažkas jo viduje šaukė, kaip buvo ir su Jobu: “Netgi jei užmuštum mane, vis dėlto tikėsiu Tavimi.” Jis tvirtai laikėsi tris ilgus metus, po to Dievas ištraukė jį Savo galinga ranka.

Jis ištraukė Juozapą antgamtišku pasireiškimu, ir nuo tos dienos, kai Juozapas paliko tą požeminį kalėjimą, Dievo antgamtiskumas lydėjo jį visur, kur beeitų. Ši vakarą aš sakau, kad, jeigu bažnyčia melsis, o, melsis ir tvirtai laikysis to, kad vieną dieną ji sukils ir Dievas išves ją Savo galinga ranka ir suteiks jai jėgą iš aukšto, kaip Jis padarė Sekminių dieną, jie kaip Juozapas vaikščios po šalį, lydimi Dievo antgamtiskumo. Likite ištikimi, greitai ateis Bažnyčios išlaisvinimas. Tikėkite manimi, kaip Dievo tarnu—aš sakau tiesą.

Gyvojo Dievo bažnyčia dabar gali būti išbandoma tam tikrą laiką, bet atgimę iš aukšto sūnūs ir dukterys dabar yra vedami kartu ir yra veikiami Šventosios Dvasios, kad išsilaisvintų nuo pasaulio ir visų jo saitų. Aš žinau, kad apsisaugosime nuo viso blogio, kuris ištiks pasaulį, tiktai jeigu klausysime Dievo. Bet žmogus nepaklausys, netgi jei įspėjantis Dievo balsas kalba diena iš dienos; žmogus vis dar trokšta gyventi nuodėmėje, Krikščioniui, atrodo, patinka užsiiminėti pasaulietiskais dalykais.

Yra vėliau, negu mes galvojame, bet dauguma žmonių galvoja, kad jie turi galybę laiko. Šventas Raštas, nežiūrint to, skelbia kita. Jėzus sakė: “Kaip yra buvę Nojaus ir Loto dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant.” Pažvelkime į ateinantį sunaikinimą ir teismą, kaip tai įvyko Nojaus ir Loto dienomis. Jie abu yra trečiojo sunaikinimo simboliai ir pavyzdžiai Dievo Žodyje.

Prieš ateinant Dievui sunaikinti Sodomą ir Gomorą, ar prieš sunaikindamas žemę vandeniu, Jis siuntė tikrą malonės kvietimą. Atkreipkite dėmesį, kaip Enochas atėjo ir pamokslavo prieš nuodėmę, Dievas taip pat siuntė angelą, siuntė ir Savo pranašą Nojų. Bet ką darė žmonės? Jie valgė, gėrė, statė, tai buvo “vynas, moterys ir dainos”, jie atmetė Enocho ir Nojaus atneštą žinią. Enocho ir Nojaus atnešta žinia buvo Gailestingumas, Malonė ir Išsigelbėjimas, tačiau žinia buvo atmesta, ir jie toliau nuodėmiavo—lygiai kaip jie tai daro šiandien. Tų dienų pasaulis turėjo didžiulius mokslo vyrus ir didžiulius mokslo pasiekimus, jie mieliau tikėjo savo pačių žiniomis, negu Dievo Žodžiu ar Dievo pranašais, tuo būdu, jie atmetė Dievą, dėl to Dievas savo ruožtu atstūmė juos. Kai užplūdo teismo vandenys, tikintieji buvo paimti į saugią vietą, tačiau netikintys—į mirtį ir kančią. Tai buvo tas pats vanduo, kuris sunaikino netikinčius ir kuris paėmė Nojų į saugią vietą. Šiomis dienomis Šventojo Rašto žinia sunaikins netikintį, o tikintį paims į šlovės karalystę, paims Dievo sūnus prieš teismui užgriūvant. Bažnyčia bus saugiai pervesta per tai. Amen.

Mes bandome nešti antgamtiško mūsų širdies regėjimo žinią, kuri kalba mums, kad laikotarpio pabaiga—čia pat, tačiau dabartinė bažnyčia atmeta tai, kaip ir Loto giminės.

Žmonės juokiasi ir šaiposi iš antgamtiskumo, lygiai taip pat Loto giminės juokėsi ir šaipėsi iš jo. Aš taip pat pastebėjau, kad yra tokių pamokslininkų, kurie nepamokslauja Jo greito atėjimo žinios: jie apeina šią svarbią temą arba palieka tai savo pasekėjams—sekančiais kartai. Bet faktas, kad tai, aš tuo tikiu visa savo širdimi,—paskutinė karta ir Dievas nusileis iš šlovės krikštyti bažnyčios Savo jėga. Jėzus sakė: “Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją kiekvienam sutvėrimui”, ir kita eilutė: “Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki.” Pažvelkite, ko tai iš tiesų verta: kuri kita karta nuo ankstyvosios bažnyčios priėmė šią šviesą ir darė šiuos Dievo darbus? Ankstyvoji bažnyčia turėjo tą patį tarnavimą, po to prasidėjo ilgi tamsūs laikai, o dabar—čia pat pabaiga, ir Jėzaus žodžiai vėl liepsnoja Jo žmonių širdyse, nes Jis pasakė: “Eikite į visas šalis ir skelbkite Evangeliją kiekvienam sutvėrimui, ir kai tai bus padaryta, bus laiko pabaiga.” Ar jūs nematote, kad Dievo bažnyčiai suteikta jėga, kaip tai buvo jos pradžioje? Jo sūnūs skelbia gailestingumo, malonės ir išsilaisvinimo žinią, ir ženklai, paminėti Biblijoje, lydi juos, o taip pat ir reiškiniai danguje. Tas, kuris turi nors lašą dvasiškumo, patys gali suvokti, kad ši karta įvykdys Dievo Žodį.

Lotas buvo doras žmogus,—skelbia Biblija, tačiau jo žmonių ir Sodomo nuodėmės kasdien pykdė jo dorą sielą, lygiai kaip pykdo tikrų Dievo sūnų širdis šiandien. Lotas matė žmogaus kūno iškrypimą ir piktnaudžiavimą, apsvaigusius narkomanus, girtuoklius, jaunos nusikaltėlius, bet Loto giminės tyčiojosi ir netikėjo juo. O, aš girdžiu juos juokiantis iš Loto: “Kaip gali toks didžiulis miestas, kaip Sodomas, būti sunaikintas su visa savo galia ir jėga, su aukščiausią mokslinę pažangą?” O jie tą patį sako šiandieną: “Kaip gali būti pasaulis sunaikintas ugnimi, kaip galima prieiti pabaigą?” Jie vėl ir vėl tauškia... Mieli mano broliai, aš pasakysiu, kaip tai įvyks: tas pats Žodis, kuris suteikė pasauliui egzistavimą, ir atims tą egzistavimą,—Viešpaties Žodžiu jis buvo pašauktas egzistuoti ir Viešpaties Žodžiu jis bus atšauktas iš egzistavimo. Dieve, būk gailestingas šiai vargingai, apgailėtinajai, akiai, menkai tautai. Ji tapo turtinga ir praturtėjo savo prekėmis, bet ji yra nuoga prieš Dievą, ir to nežino. Koks niekingas reginys!

Pažvelkite, kas įvyko prieš Dievui sutriuškinant Sodomą. Aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį į tai, kad Sodomas buvo sunaikintas ugnimi, o Nojaus laikais—vandeniu. Dievas sudarė sutartį su žmogumi, kad Jis daugiau nesunaikins pasaulio vandeniu, tačiau Jis nesudarė su žmogumi sutarties dėl ugnies, todėl Jis gali sunaikinti pasaulį ugnimi ir nesulaužyti Savo žodžio. Apaštalas Petras suprato ir kalbėjo apie tai.

Prieš Dievui sunaikinant Sodomą, Jis nusiuntė Savo angelą perspėti Abraomo. Kodėl? Kadangi Abraomas buvo vienintelis,

kuris gyvena pagal Žodį ir laikėsi Žodžio. Taip, kaip angelai ateina pas žmogų—nes jie laikosi Dievo Žodžio. Trys angelai atėjo pas Abraomą ir pasakė jam (dievobaimingam Dievo pranašui), kad Dievas sunaikins Sodomą. Pastebėkite šių trijų angelų apsilankymo priežastį—jie atnešė paskutinio perspėjimo apie sunaikinimą žinią. Angelai paliko Abraomo namus ir nuėjo į Sodomą paskelbti Sodomui apie artėjantį teismą. Sodomas, savo ruožtu, juokėsi iš angelų ir netgi stengėsi jiems padaryti pikta. O, kaip panašu į šių dienų taip vadinamas pasaulio bažnyčias. Tikras Dievo siųstas žmogus ateis į jų miestą, o jie verčiau stengsis padaryti jam pikta ar užgauti, vietoj to, kad užsistotų, paremtų, palaikytų jį ir išiklausytų į atneštą žinią. Tačiau Biblija sako, kad jie bus lygiai tokie, kaip aiškiai pasakyta: paskutinėmis dienomis “žmonės bus mėgstantys pasaulio dalykus, nesusivaldantys, išdidūs, nesutaikomi, šmeižikai, niekinantys tuos, kurie geri.” Jūs sakote: “Broli Branhamai, šie žmonės turėtų būti komunistai.” Ne, jie yra taip vadinami krikščionys, turintys dievobaimingumo pavidalą, bet atsižadėję šio jėgos—atsižadėję paskutinės dienos žinios nuo Dievo, atsižadėję antgamtiškumo, neišiklausantys.

O, tačiau koks palaiminimas dėti viltis į Dievą ir tikėti, ir būti atlygintais, kaip Lotas ir Nojus—išrinktais dėl mūsų ištikimybės ir Jo malone išgelbėti. Ar jūs kada skaitėte apie Žodyje aprašytą didįjį tvaną? Prieš nukrentant pirmajam lašui ant žemės, Nojus įėjo į laivą,—ir prieš nukrentant pirmam ugnies kamuoliui iš dangaus ant Sodomo, Lotas buvo paimtas iš Sodomo. O Jėzus pasakė, kad, kaip buvo Nojaus dienomis ir kaip buvo Loto dienomis, taip bus ir ateinant Žmogaus Sūnui mūsų dieną. Bažnyčia, raštas jau ant sienos. Prabusk! Jei raštas jau ant sienos, kaip arti yra bažnyčios paėmimas? Pagalvok apie tai: Nojus įėjo į laivą, kad apsisaugotų, o Lotas išėjo iš Sodomo dėl tos pačios priežasties. Vienas išėjo, kitas įėjo. Koks tai simbolis? Gerai, aš savo širdyje įsivaizduoju šitaip: tai—simbolis bažnyčios, išeinančios iš pasaulio, kad apsisaugotų, ir įeinančios į Kristaus laivą, kad išplauktų į šlovę. Nojus įėjo į laivą dėl saugumo, o Kristus yra saugumo laivas. Ir atminkite tai: prieš krušai, tamsai ir mirčiai apimant Egiptą, Izraelis nukeliavo į Geseną, kur buvo šviesa. Vyrų ir moterų, paklauskite dabar manęs: prieš tai, kai ateis ta diena, ir jūs pasiliksite čia, ant žemės, tamsoje ir teisme, bėkite iš visų jėgų prašyti apsaugos—priimkite Jo malonės žinią. “Paskubėk,—pasakė angelas,—gelbėkis, nes aš nieko negaliu daryti, kol tu neišėjai.” Teismas negali ateiti. Rusija turi raketą, kuri nuvarys mus į kapus. Apie ką tai kalba nacionaliniu ir dvasiniu požiūriu? Dievas sako Savo bažnyčiai: “Išeik, nes aš nieko negaliu daryti, kol tu neišėjai.” Dievas laukia, kol Jo bažnyčia sulaužys savo denominacines užtvaras ir susirinks tikram Šventosios Dvasios išsiliejimui, kuris pakels

Jo bažnyčia į šlovę. “Aš nieko negaliu daryti, kol tu nenueisi ten.” Mes turime susirinkti, kad Jis galėtų sujungti mus į vieną kūną ir paimti mus prieš pasaulio sunaikinimą.

Jis šiandien lanko tave malonėje, Bažnyčia, ir kol Jis dar kreipia dėmesį, priimk Jo siųstą žinią. Išeik iš šių žmonių sukurtų denominacijų Babilono sienų; bėk nuo žmonių sukurtų teologijų ir įsitikinimų; bėk į patį Dievo gailestingumo vidurį ir šaukis malonės, nes tai yra Jo Sūnaus kraujas, kuris išgelbės tave! Pabėk nuo savo senos abejojančios prigimties, nuo savo prietarų, būk atidus ir bėk į patį Jo gailestingumo vidurį ir gyvenk. Nes aš jums sakau: žmonių sukurtų denominacijų sienos trupės ir žus su netikinčiu pasauliu. Bet teisingasis Lotas ir teisingasis Nojus buvo paimti, todėl ir gyvojo Dievo bažnyčia bus paimta. Jei įsiklausysi į tai, nepamatysi nei vienos atominės bombos ir nei vienas naikinantis ginklas neprisiartins prie tavęs—tu būsi saugus puikioje Dievo Karalystėje. Argi tu nejauti Dievo Dvasios traukos, bandančios paimti tave iš viso to, kas sukurta žmogaus šioje miegančioje bažnyčioje, išsaugoti tave Savo gyvąja Dvasia? Tegu bus palaimintas Viešpats, Jis atveria mūsų akis! Mes ateiname, brangusis Dieve, atnaujink ir prabudink mus.

Amen.

Mano nuoširdi padėka Leo Mercierui ir vadovams už jų triūsą ir pasiryžimą dirbti su manimi, pristatant jums šią mažą knygele, kuri, aš meldžiu, bus palaiminimas jums ir padės Dievo Karalystei —Williamas Branhamas

Išleista lietuvių kalba 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P. O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY

PL 159, 00531 HELSINKI

SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org